

Sygn. akt I 2C 1150/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód F. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty we W. pozwem wniesionym w dniu 28 czerwca 2016 roku do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym domagał się zasądzenia kwoty 1702,90 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od kwot i w terminach szczegółowo wskazanych w pozwie oraz kosztów procesu od pozwanego R. S.. W uzasadnieniu wskazał, że pozwany zawarł z (...) S.A. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i zobowiązany był do zapłaty umówionych należności, czego nie dokonał. Powód nabył wierzytelność przysługującą pierwotnemu wierzycielowi od pozwanego i wezwał go do zapłaty należnej kwoty – które pozostało bez reakcji.

Nakazem zapłaty z dnia 2 sierpnia 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uwzględnił roszczenie powoda w całości.

Pozwany sprzeciwem z dnia 29 sierpnia 2016 roku wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenia kosztów procesu. Podniósł brak legitymacji czynnej powoda, biernej po stronie pozwanego oraz okoliczność, iż faktury VAT nie zostały przez pozwanego przyjęte – nie zawierają bowiem jego podpisu. Faktura jako dokument rozrachunkowy, nie stanowi dowodu wykonania umowy w sposób uzasadniający żądanie zapłaty wynagrodzenia. W związku z powyższym Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 12 września 2016 roku przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Bytomiu.

Na posiedzeniu jawnym słuchany informacyjnie pozwany potwierdził, iż zawierał trzy umowy z O. w 2014 roku, a podpisy na umowach przedłożonych przez powoda należą do niego. Oplacał umowy, jednak w pewnym momencie zaprzestał z uwagi na zastrzeżenia, co do prawidłowości działania. Wskazał, że chce spłacić należność, ale nie jest w stanie ich uregulować w całości, gdyż pracuje jako pracownik fizyczny i zarabia 1.100,00 złotych miesięcznie, mając jednocześnie na utrzymaniu dziecko oraz konkubinę, a także jest zobowiązany do płacenia alimentów na dziecko z poprzedniego związku w wysokości 240,00 złotych. Stwierdził, iż chciałby spłacać w ratach, nie więcej jednak niż 80,00 złotych miesięcznie. Wniósł o nie obciążanie go kosztami procesu.

Sąd ustalił, co następuje:

Pozwany zawarł z (...) S.A. w (...) umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w dniach: 27 lutego 2014 roku, 14 marca 2014 roku oraz 17 czerwca 2014 roku.

dowód: umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z ww. dat (k. 71-88)

W dniu 20 czerwca 2014 roku pozwany złożył reklamację na świadczenie usług telekomunikacyjnych przez operatora (...) S.A. w związku

z niemożnością skonfigurowania, a w konsekwencji – uruchomienia modemu i korzystania z ww. usług. Operator potwierdził, że nie odpowiedział na reklamację.

dowód: umowa ramowa cyklicznego przelewu wierzytelności z dnia 11 czerwca 2015 roku wraz z potwierdzeniem przelewu (k. 57-65), porozumienie nr 1 z dnia 23 czerwca 2015 roku wraz z protokołem przekazaniu wykazu wierzytelności z dnia 5 sierpnia 2015 roku oraz wykazem papierowym do ww. protokołu (k. 66-70)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się w pełni zasadne i podlegało uwzględnieniu.

W sprawie w praktyce wszystkie okoliczności były bezsporne – pozwany przyznał, iż zawarł umowy z poprzednikiem prawnym powoda, ponadto wyraził chęć spłaty zadłużenia, tym samym uznając roszczenie zarówno co do zasady jak i wysokości. Wniósł jedynie o nieobciążanie go kosztami sądowymi oraz rozłożenie należności na raty.

Powód dochodził swojego roszczenia w związku z cesją wierzytelności, która powstała na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, która regulowana jest przepisami ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne, która określa charakter tej umowy. Ustawa definiuje usługę telefoniczną jako usługę telekomunikacyjną obejmującą m. in. inicjowanie i odbieranie połączeń między użytkownikami. Ustawa określa prawa i obowiązki stron, wskazując m.in. w art. 81 ust 1 ww. ustawy, iż usługę powszechną stanowi zestaw usług telekomunikacyjnych, wraz z udogodnieniami dla osób niepełnosprawnych, świadczonych z wykorzystaniem dowolnej technologii, z zachowaniem dobrej jakości i po przystępnej cenie, które powinny być dostępne na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Powód oparł swoje roszczenie o konstrukcję przelewu wierzytelności, o której stanowi art. 509 k.c., stosownie do którego wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Zgodnie z § 2 wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Nie ulega wątpliwości na gruncie dopuszczonych w sprawie dowodów, iż do cesji wierzytelności doszło i powód posiadał legitymację czynną do występowania w niniejszej sprawie. Pozwany również przyznał tę okoliczność, uznając roszczenie powoda w całości.

Jednocześnie w związku z wnioskiem pozwanego Sąd zgodnie z art. 320 k.p.c. rozłożył mu zasądzoną kwotę na raty. Należało bowiem uznać, że zachodzą w tym przypadku szczególne okoliczności w postaci jego trudnej sytuacji materialnej, które uzasadniają rozłożenie ww. należności na raty. Nie ulega bowiem wątpliwości, że pozwany z trudem ponosi koszty koniecznego utrzymania siebie, ponadto ma na utrzymaniu konkubinę wraz z dzieckiem oraz płaci alimenty na dziecko z innego związku. Zasądzenie całej kwoty jednorazowo mogłoby doprowadzić w tym przypadku do znaczącego pogorszenia sytuacji życiowej jego i jego rodziny, gdyż spłata tego świadczenia w całości mogłaby spowodować spore zaległości w innych, a w konsekwencji popadnięcie w dużo większe trudności finansowe. Sąd wziął pod uwagę również postawę pozwanego, który uznał w całości powództwo i wyraził chęć dobrowolnej spłaty, wnosząc jednocześnie o rozłożenie na raty.

Rozkładając na mocy art. 320 kpc zasądzone świadczenie na raty, sąd nie może – na podstawie tego przepisu – odmówić przyznania wierzycielowi żądanych odsetek za okres do dnia wydania wyroku zasądzającego świadczenie, rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratałnych świadczeń za okres od wydania wyroku do daty płatności poszczególnych rat – zgodnie z uchwałą S.N. z dnia 15. 06. 2006 r III CZP 126/06.

Ogólną zasadą w przedmiocie orzekania o kosztach jest ta, wynikająca z art. 98 k.p.c. która stanowi, że strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądania koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony.

W powyższym przypadku o kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. statuującego zasadę słuszności, wykorzystując dyskrecyjną władzę w zakresie uznania szczególnie uzasadnionego wypadku. Powyższy artykuł stanowi, że w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 13 maja 2014 roku, sygn. akt I ACa 1465/13 uznał, że przepis z art. 102 k.p.c. „(...) jest szczególnym w stosunku do ogólnych reguł i w związku z tym należy go stosować wyjątkowo. Do okoliczności branych pod uwagę w tym zakresie, zaliczyć można te związane z samym przebiegiem postępowania i jego przedmiotem oraz dotyczące stanu majątkowego i sytuacji życiowej strony. Winny one być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego i przekonywać o tym, że w danym przypadku obciążenie strony przegrywającej kosztami procesu na rzecz przeciwnika byłoby niesłuszne, czy też niesprawiedliwe.” Z tym stanowiskiem zgodził się Sąd Rejonowy w Bytomiu rozstrzygając o nieobciążaniu pozwanego mimo przegrania kosztami procesu. Artykuł 102 k.p.c. ma zastosowanie w szczególnych sytuacjach, w

których należy brać pod uwagę zarówno sytuację życiową jak również sposób prowadzenia procesu przez stronę przegrywającą (postanowienie SN z dnia 20 grudnia 1973 roku, II CZ 210/73, niepublikowane).

Sąd przyjął, że „hipoteza przepisu art. 102 k.p.c., odwołująca się do występowania "przypadków szczególnie uzasadnionych" pozostawia sądowi orzekającemu swobodę oceny, czy fakty związane z przebiegiem procesu, jak i dotyczące sytuacji życiowej strony stanowią podstawę do nie obciążania jej kosztami procesu. Do pierwszych zaliczane są sytuacje wynikające z charakteru żądania poddanego rozstrzygnięciu, jego znaczenia dla strony, subiektywne przekonanie strony o zasadności roszczeń. Drugie natomiast wyznacza sytuacja majątkowa i życiowa strony, z tym zastrzeżeniem, że niewystarczające jest powoływanie się jedynie na trudną sytuację majątkową. Całokształt okoliczności, które mogłyby uzasadniać zastosowanie tego przepisu powinny być ocenione z uwzględnieniem zasad współzycia społecznego.” – wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 11 kwietnia 2004 roku, sygn. akt I ACA 9/14.

Przekładając powyższe na stan faktyczny sprawy Sąd uznał, że dochody pozwanego, są niewielkie, gdyż otrzymuje się najniższe wynagrodzenie, płaci alimenty i spłaca zadłużenia. W tej sytuacji Sąd uznał, że obciążenie pozwanego kosztami procesu wiązałoby się z uszczerbkiem dla zaspokojenia jego niezbędnych potrzeb. Takie rozstrzygnięcie, w ocenie Sądu, sprzeciwiałoby się zasadom słuszności i byłoby niesprawiedliwe. Przy zastosowaniu art. 102 k.p.c. Sąd nie kierował się jedynie złą sytuacją majątkową pozwanego, która w sposób dostateczny nie mogłaby uzasadnić zastosowania tego przepisu, ale wziął również pod uwagę zasady współzycia społecznego i słuszności.

Dodatkowo postawa pozwanego w czasie procesu jako nieutrudniająca procesu i dążąca do wyjaśnienia stanu faktycznego uzasadniała rozstrzygnięcie jak w punkcie 5 wyroku wobec tego i sąd uznał, że zachodzą w sprawie szczególnie uzasadnione okoliczności, w zakresie nie obciążania pozwanego kosztami zastępstwa procesowego.

Z uwagi na to Sąd zasądził pod pozwanego na rzecz powódki kwotę 30,00 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty sądowej od pozwu. Sąd wziął również pod uwagę, iż w przypadku ich zasądzenia w pełnej wysokości (1.200,00 złotych), utraciłoby sens rozłożenie pozwanemu roszczenia głównego na raty. Zatem z uwagi na dwa wskazane powyżej czynniki zasadnym było przyjęcie, iż w tym przypadku zachodzą szczególne okoliczności, uzasadniające odstąpienie od obciążenia pozwanego kosztami zastępstwa procesowego.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji.